Romanul unui destin care își asumă o istorie

On Iunie 17, 2019

Înscrie-ți existența într-un model de acordare a aprecierii și prețuirii artei unui creator care și-a educat deprinderea de a fi întotdeauna "altcineva".

Experiența vieții îmi este atât de apropiată de o semnificație a culorii sângelui, a gândirii în imagini și a perfecțiunii, poate și a norocului, indicând faptul că orice schimbare își are cauza ei, la fel cum orice transformare de stare își are rădăcinile în eternitate. În creația căreia îi dedic o întreagă cunoaștere a priori, fără a avea neapărat o probă a versiunilor de adevăr derivate prin deducție, pe diferite meridiane spirituale, se instituie un vast repertoriu simbolic de culori, mărimi, spații, în șir de imagini ale unor imagini percepute doar cu ochii sufletului.

Totul este surprins într-un moment care deja a trecut, în cursul unei înșurubări exagerate a unui ideal de viață care își găsește fundamentul în maniera experiențială a unor descrieri și concepte cheie, specifice limbajului vizual. Labirintul privirilor aruncate în marea percepțiilor despre sine, în cadrul unei proiecții de trăiri sumarizate în complexitatea unui destin implacabil, își schimbă mereu centrul pentru cei neinițiați în arta mesajelor, a indiciilor, a ghicitorilor și a puzzle-urilor pe care arta le presară din loc în loc în fiecare arie a vieții.

Pentru mine, încărcătura simbolică a artei de mare anvergură spirituală este asociată unui trandafir. Regizor excepțional prin semnificațiile aduse vieții, trandafirul îmi oferă prilejul de a deschide în chip misterios, ca o fereastră spre adâncurile unei stratificări de semnificații, un nou capitol al vieții sufletului meu. Un ciclu de imagini și simboluri care arată în mod cât se poate de sugestiv, chiar profetic, o alternativă a realității percepută ca un fel de corespondență între narator și narațiune, între cuvintele alese cu grijă și înțelesul lor cu totul diferit de cel obișnuit.

Leadership: Creația ta impune evidențierea a ceea ce se vede prin amintirea unei lumi demult uitate, în raport cu nevoia de a da semnificație unei vieți descoperită altfel de fiecare dată?

Ce proprietate uimitoare a unui trandafir poate fi scoasă în prim planul unei narațiuni de fluență fermecătoare, dacă trasăm o curbă de interferență între viață și artă, între nostalgie și atașamentul față de experiențele altei persoane?

Într-un roman scris de Cella Serghi, ne este destăinuită o informație plină de esență care exprimă adâncurile ascunse ale unei trăiri menită să-și contemple neîncetat semnificația, propria direcție:

"Pe acest pământ, când nu știam să vorbesc, am învățat să ascult durerile mării; când nu știam să citesc, am aflat din cioburi povești cu daci și cu geți. În limba pe care o înțeleg numai învățații și copiii, stăteam de vorbă cu cioburile bunicului, cu scoicile mele. Pe aici a umblat Ovidiu, aici și-a strigat amarul și și-a săpat în piatră "tristele". Aici am învățat să văd și să iubesc ce mă înconjoară, aici am învățat abecedarul și tot ce nu se poate scrie și povesti în cuvinte, de aici am luat tot ce am păstrat și voiam să se păstreze."

Acest scurt fragment constituie doar o introducere asupra modului de funcționare a unei destăinuiri care își are corespondența în definirea unei atmosfere și a unui mediu intim, raportat la o nouă concepție despre om în dimensiunea spațiu-timp, una de tipul: "Seek to remind yourself in a variety of ways that your life has meaning".

Trandafirul, sub forma simbolică a unei atitudini, a unei credințe, a unei ființe inferioare ce aspiră la perfecțiune, trebuie să sufere, adică să îndure acea luptă sufletească de a se lăsa în voia mersului lumii, sub călăuzirea unui Dumnezeu care își ascunde lucrarea în spatele unei înlănțuiri de evenimente imperceptibile, atât în domeniul harului cât și al naturii.

Așadar, proprietatea uimitoare a trandafirului este de a evidenția realitatea dintre două instanțe de interpretare a rolului atribuit omului într-o creație care se adresează sufletului. El pare să sugereze asumarea unui destin care se repetă de mii de ani în două forme: "realismul a ceea ce se vede prin amintire" și "conștiința a ceea ce trăiești prin prisma unei confesiuni care înlătură durerile existenței".

Leadership: Poți să dai un înțeles cu totul nou termenului "izolare" în baza dorinței de a recupera pozitiv o experiență trecută cu vederea, în favoarea unei creații care își revendică termenul de "impact"?

Orice artă își are retușurile ei. Mă refer la portretele care spun povestea unei idei neobișnuite, o atentă observare a încercării minții de a cataloga totul ca fiind bun sau rău, trecător sau veșnic, pe care numai comparația cu un trandafir splendid "Red Delight" poate să miște o parte din lumea pe care o surprind într-o alteritate narativă, fără sfârșit. Astfel, a început călătoria mea spre abordarea interpretării aduse unei creații pe care natura o identifică cu un soi de poartă a pătrunderii în adâncul lucrurilor și chiar dincolo de ele, sub semnul cunoașterii realității înconjurătoare.

Izolarea de orice comunitate este proba cea mai dificilă a maturității creatoare. În tot timpul petrecut în mijlocul naturii, în grădina mea cu trandafiri, am învățat că magia clarviziunii, dar și a artei de a hrăni o realitate mult mai amplă și mai expansivă, stă în contemplarea unui lucru tainic care se revarsă spre om din pământul matern care-l hrănește.

De aici, încercarea de îmbogățire a percepției unei alterități prea îndelung trecute cu vederea, de ambele părți ale unui subiect fantastic, bântuit de nori alburii, încadrat într-un tablou cu perspectiva de simbolizare a unei geneze sacre, plecând de la ideea haosului dinaintea creației.

Prin compoziția subiectului meu, construită pe un dinamism al imaginilor vii menite să emoționeze o lume întreagă, a non-separării de perspectiva vieții de dincolo de moarte, mi-am exagerat un pic puterile de observator și de creator al ideilor, al formelor, al inovației, poate chiar al profeției. Dar și asta face parte din romanul vieții mele.

Iar cum orice imagine a unui trandafir poate transmite delicatețe, tenacitate fiindcă a rezistat vremurilor, întreținând nostalgia unei lumi de dincolo de obișnuit, sunt adesea nevoit să mă integrez în opera-model a altor scriitori, ca un fel de procedeu de variație a dimensiunilor de impact spiritual, cultural și social.

Impactul unui creator asupra artei are ca prim considerent expresia unei trăiri intense pe care trebuie să o transmiți prin referire la ideea de transformare a propriei existențe într-un plan al roadelor spirituale (răbdare, perseverență, toleranță, iertare, înțelepciune) și într-un plan al eternității.

De fiecare dată când port o discuție cu trandafirul meu, ca între doi prieteni ce și-au împărțit cunoașterea de atâția și atâția ani, simt că trăiesc o repetare a istoriei pe care nu o mai credeam posibilă. Şi tot de fiecare dată, ceea ce îmi încearcă sufletul cu tărie sunt cuvintele lui Sinuhe, egipteanul din opera lui Mika Waltari, făcute parcă să apropie ideea de "suferință" cu ideea de înălțare a omului mai presus de condiția sa de muritor:

“Într-o clipă, ceva mi-a deschis ochii și m-am trezit ca dintr-un vis minunat, ceva care mi-a răvășit mintea. Mă întrebam pe mine însumi: “De ce?”, fiindcă în fața oricărei adevărate cunoașteri există cheia de care ignoranța se teme. Această întrebare este mai viguroasă decât bastonul de trestie al zeului Thot, mai puternică decât scrisul dăltuit în piatră… Dar, poate că nimic din tot ceea ce face omul nu are vreo importanță. Poate că important este ceea ce simte el când face ceea ce face.”

Există o anumită rigoare în a înțelege detaliile unui tablou înfățișând etapele vieții unui om care își împinge cugetul într-o paralelă a timpului pe care trandafirul o impune prin simpla lui prezență într-un loc în care nu te-ai așteptat niciodată să-l întâlnești.

De aceea, în arta cea mai aleasă, în arta de a realiza o deprindere cu virtutea de a fi „altul în cel dintâi”, ca și „întâiul în cel din urmă”, ești nevoit să te plasezi într-un cadru de timp în care imaginile dispar, încetul cu încetul, apoi trebuie s-o iei de la capăt cu o altă posibilă continuare.

Durabilitatea unei imagini despre viață ține de prezența pe care ți-o confirmă propria ta creație într-un dialog cu o adevărată minunăție a naturii, dialog a cărui finalitate este deprinderea de a fi întotdeauna “altcineva”.

Romanul unui destin care își asumă o istorie scoate în evidență retrospectiva unei vieți care implică pe parcurs povestea altor vieți, la fel de biruitoare în fața timpului, într-o continuă renaștere. Totodată, evidențiază acea statornică ajungere la prezența unei mari varietăți de realități la toate nivelurile ființei (spiritual, intelectual, cultural, artistic, cauzal, etc).

Source: https://neculaifantanaru.com/romanul-unui-destin-care-asuma-o-istorie.html